

Čistý adrenalín, napätie od začiatku do konca

NOČNÝ BEŽEC Patrick Lee

AUTOR BESTSELLEROV NEW YORK TIMES

Patrick Lee

NOČNÝ BEŽEC

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Patrick Lee: Runner,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Minotaur Books,
St. Martin's Press, New York 2014,
preložil Vladislav Gális.

*Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorovej fantázie
alebo sú časťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami,
miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

*V texte je použitý citát z románu R. L. Stevensona Ostrov pokladov
v preklade Petra Ždána (Mladé letá 1981).*

Copyright © Patrick Lee 2014
All rights reserved
Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.
All rights reserved
Translation © Vladislav Gális 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © nicodemos – iStockphoto.com
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1818-0

VENUJEM PAMIATKE
WILLIAMA SHARPA A MARGE TOPOREKOVEJ.

POĎAKOVANIE

Na práci spisovateľa je najlepšie to, čo v človeku zároveň vyvoláva najväčšiu pokoru. Na vlastné oči vidíte množstvo roboty, čo iní ľudia vykonajú, aby vašu knihu priviedli na svet, a viete, že bez nich by sa von nedostala. Preto ďakujem týmto ľuďom – s vedomím, že moja vďaka bude vždy nedostatočná:

Mojej agentke Janet Reidovej za to, že ma motivovala dokonalou kombináciou povzbudzovania, nadávok a pestrých hrozieb fyzickým násilím – a tiež za to, že je na každej spisovateľskej konferencii tou najvtipnejšou spoločníčkou. Môjmu editorovi Keithovi Kahlovi, ktorý videl rôzne verzie tejto knihy a neprestal sa usilovať o jej vylepšenie. Hannah Braatenovej a mnohým ďalším, čo odvádzajú veľký kus práce vo vydavateľstve St. Martin's Press a v edícii Minotaur: Sally Richardsonovej, Matthewovi Shearovi, Andymu Martinovi, Paulovi Hochmanovi, Hectorovi DeJeanovi, Cassandre Galantovej, Amelie Littellovej, Bobovi Berkelovi, Indii Cooperovej – a určite som vynechal aspoň stovku mien. Ďakujem Pouyovi Shahbazianovi z New Leaf Literary & Media a Stevovi Youngerovi z Myman, Greenspan, Fineman, Fox, Rosenberg & Light. Veľká vďaka patrí Michaelovi De Lucovi, Justinovi Linovi, Elaine Chinovej a Adamovi Cozadovi, takisto Lynn Harrisovej a všetkým vo Warner Brothers.

PRVÁ ČASŤ / Rachel

*Keby bol niekto svedkom môjho nepatrného života,
mojich malých útrap a zápasov,
videl by blázna,
a nepatrí sa bohom ohrozovať bláznov.*

STEPHEN CRANE

1

Krátko po tretej hodine ráno Sam Dryden kapituloval pred nespavosťou a šiel si zabehať na drevenú promenádu. Lepila sa naňho chladná vlhkosť a filtrovala svetlá El Sedera po jeho ľavej strane, mesto sa okolo neho kĺzalo ako tanker v hmle. Po pravej strane mal Tichý oceán, dnes v noci čierny a mlkvy ako kraj sveta. V tme sa zo všetkých strán ozýval dupot jeho chodidiel na starom dreve.

Vlastne bolo dobre, že nespál. Spánok prinášal sny o šťastnejších časoch, a tie boli v čomsi ešte horšie ako nočné mory.

V hmle nad promenádou svietili lampy. Tiahli sa v rade na juh, posledná sa strácala v šere na mieste, kde promenádu ukončoval kanál. Dryden občas minul vatru na pláži a zachytil útržky rozhovorov zosilnené hmlou. Tiché hlasy, smiech, zhrčené siluety ožiarené plameňmi. Krátke ukážky, aký môže a vie byť život. Dryden sa pri tom pohľade cítil ako votrelec. Ako duch, čo krúži okolo v tme.

Na nočné behy sa dal iba nedávno, hoci v El Sedere žil už niekoľko rokov. Začal pred pár týždňami a behával v ktorúkoľvek nočnú hodinu. Bolo to ako záchvat – nutkanie, ktorému by asi nevedel odolať, ani keby chcel. Zatiaľ sa o to nepokúsil. Telesná námaha a chladný vzduch ho osviežovali, hoci si ich nevychutnával. Určite mu prospievalo aj cvičenie, hoci navonok ho nepotreboval. Na stoosemdesiat centimetrov bol štíhly a vyzeral prinajhoršom na svojich tridsaťšesť rokov. Možno sa ho to len vlastná myseľ prostredníctvom behu pokúšala prebrať zo strnulosti.

Strnulosť. Tak to pred niekoľkými mesiacmi nazval jeden priateľ. Jeden z mála, čo za ním ešte chodievali. Pred piatimi rokmi, krátko nato, ako sa to všetko stalo, mal veľa priateľov. Boli mu oporou, keď to potreboval, no neskôr začali byť nástojčiví – tlačili naňho tak, ako sa to robí, keď vám na niekom záleží. Tlačili naňho, aby znovu začal žiť. Hovoril, že si to cení a že majú pravdu – samozrejme, človek sa po čase musí pohnúť ďalej. Súhlasil, prikyvoval a potom si všimol, ako im zosmutneli oči, keď pochopili, že to hovorí len preto, aby ich umlčal. Nepokúšal sa im svoj postoj vysvetliť. Nepovedal, že keď človeku niekto chýba, jeho prázdne miesto nemôže a niekedy ani nechce nikým a ničím zaplniť.

Prebehol okolo poslednej vatry. Pláž pod promenádou bola skalnatá a zmáčaná, vlhkosť vo vzduchu zrkadlila svetlá každej lampy. Pobrežie bolo niekoľko stoviek metrov prázdne. Uprostred tohto mŕtveho úseku Dryden po chvíli dobehol na križovatku – druhá odbočka viedla na pevninu.

Spomalil a zastal. Na tomto mieste to urobil takmer zakaždým. Nebol si istý, čo ho sem ťahá – možno len prázdnota. Rázcestie ležalo v tme medzi svetlami a nablízku nikdy nikto nebol. V takú noc, keď nesvietil mesiac a nebol príliv, toto miesto pripomínalo deprivačnú nádrž.

Tvárou k moru sa laktami oprel o drevené zábradlie. Keď sa mu spomalil dych, napokon k nemu prenikli tiché zvuky. Syčanie pneumatík na diaľnici, vzdialenej pol druhu kilometra za dunami. Pohyb drobných zvierat v tráve za promenádou. Dryden tam stál vyše minúty, keď začul ďalší zvuk: kroky utekajúce po drevených doskách promenády.

Chvíľu si myslel, že je to ďalší bežec. Potom zistil, že sa mýli – rytmus krokov bol príliš rýchly. Niektorý naplno šprintoval. V ťažkom vzduchu sa zle určovalo, odkiaľ zvuk prichádza. Pozrel doľava a potom doprava na úsek promenády, ktorý sa tiahol po pobreží, ale v žiare svetiel nikoho nezbadal. Už-už chcel zísť z promenády a pozrieť sa na úsek, čo viedol do vnútrozemia, keď sa presne z toho smeru prirútila šprintujúca postava a vrazila doňho.

Začul výdych – hlas mladého dievčaťa. Ihneď sa od neho v panike odtrhla, chcela uháňať ďalej po pobrežnej trase.

„Hej,“ oslovil ju Dryden. „Stalo sa ti niečo?“

Zastala a pozrela naňho. Dryden aj v slabom svetle videl, že sa niečoho bojí. Ostražito naňho hľadela a bola pripravená znovu vziať nohy na plecia, hoci taká zadychčaná by sa ďaleko nedostala. Bola v džínsoch a tričku, chodidlá mala bosé. Tmavohnedé vlasy pod plecia mala čisté, ale rozstrapatené. Dievča nemohlo mať viac ako dvanásť rokov. Na okamih prižmúril oči – Dryden si uvedomil, že zvažuje situáciu.

Potom sa jej ostrážité držanie tela zmenilo. Stále sa bála, ale už nie jeho. Obrátila sa do vnútrozemia, odkiaľ prišla, a skúmavo sa zadívala do tmy. Aj Dryden tam pozrel, ale nevidel nič podozrivé. Promenáda sa tiahla k prístavnej ceste, k hrebeňu duny zahalenému nocou. Všetko pôsobilo ticho a pokojne.

„Bývate niekde nablízku?“ spýtalo sa dievča.

„Kto ťa naháňa?“

Obrátila sa k nemu a podišla bližšie.

„Musím sa niekde skryť,“ nástojila. „Všetko vám poviem, ale najprv ma, prosím, odtiaľto dostaňte.“

„Vezmem ťa na políciu, ale nemôžem...“

„Na políciu nie,“ prerušila ho tak prudko, až Dryden pocítil nutkanie zvrtnúť sa a pokračovať v behu. Ktovie, do čoho sa to dievča zaplietlo, no rozhodne mu neprospeje, ak sa do toho zapletie aj on.

Keď zbadala, ako sa mu zmenil výraz tváre, rýchlo k nemu pristúpila, chytila ho za ruku a prosebne naňho pozrela. „Neutekám pred políciou. O to tu nejde.“

Znovu pozrela bokom a Dryden v tom istom okamihu periférnym vnímaním zachytil pohyb. Sledoval jej pohľad, no chvíľu nevedel rozlíštiť, čo vlastne vidí. Podarilo sa mu rozoznať obrysy dún, ešte pred pár okamihmi v šere neviditeľné. Na okrajoch ich lemovalo slabé, premenlivé svetlo. Dievčaťu sa zadrhol dych.

„Áno alebo nie?“ hleslo. „Dlhšie nemôžem čakať.“

Dryden dokázal v ľudskom hlase rozpoznať skutočnú hrôzu.

A táto dievčina sa nebála, že ju zatknú za nejaký priestupok – obávala sa o život.

Svetlo okolo dún zosilnelo a Dryden odrazu pochopil, čo vidí: z protiľahlej strany sa na hrebeň blížili ľudia s baterkami. Nutkanie opustiť dievča zmizlo, vystriedal ho pocit, že tu niečo nehrá a dievča neklame.

„Pod!“ rozhodol sa Dryden.

Chytil ju za ruku a rozbehol sa po promenáde smerom k svojmu domu. Utekal v podstate vlastným tempom, kvôli nej musel len mierne spomaliť. Aj pri behu stále pozoroval duny. Ešte neprešli ani päťdesiat metrov, keď na hrebene zažiaril prvý kužeľ svetla. O pár sekúnd sa zjavili tri ďalšie. Prekvapilo ho, ako sú blízko – noc mu skreslila vnímanie vzdialenosti.

Rýchlo sa približovali k jednej z lúčok na promenáde. Dryden zastal, dievča takisto a takmer mu pritom odtrhlo ruku.

„Čo to robíte?“ vyhrklo. Prenasledovateľov pozorovalo rovnako uprene ako Dryden.

Mykol bradou k svetelnému kužeľu na promenáde. „Keď prebehneme cez svetlo, uvidia nás,“ upozornil ju.

„Tu nemôžeme zostať,“ namietlo dievča.

Dolu dunou šprintovali ľudia s baterkami – už ich bolo šesť.

Dryden pozrel ponad zábradlie na opačnú stranu, k oceánu. Od pláže ich delilo len pár metrov. Ukázal naň a dievča pochopilo. Prešmyklo sa popod zábradlie, vysoké asi po pás. Nasledoval ju, stúpil na voľné kamene navršené pod promenádou. Za kameňmi sa asi tristo metrov tiahla k moru pláž, boli na nej kamienky, ale najmä piesok. Dryden si klakol a ohmatal povrch pláže – bol hladký a rovný, vlhký od hmly, a v polotme na ňom nebolo vidieť nijaké stopy. Ak sa teraz vyberú po pláži, prenasledovatelia zbadajú ich stopy a pôjdu za nimi.

Dryden upriamil pozornosť na priestor pod promenádou. Nevyzeralo to sľubne. Navršené kamene mali veľkosť volejbalovej lopty, chôdza by sa cez ne spomalila, najmä v hlbokých tieňoch. Ba čo horšie, každých pár metrov priestor križovali podporné stĺpy. Ďaleko by sa pred prenasledovateľmi nedostali, a určite as-

poň jeden z nich zoskočí na pláž a zasvieti si pod promenádu. Ako skrýša to nemalo význam.

Dryden sa zadíval ponad promenádu, muži už zišli na úpätie duny. Všetko sa dialo príliš rýchlo. V nočnom tichu sa rozliehal dupot na asfalte prístavnej cesty a potom na drevenom povrchu promenády. Do tridsiatich sekúnd dobehnú k zábradliu presne nad týmto miestom.

Dryden preskúmal konštrukciu pod promenádou a uvedomil si jediné možné riešenie. Zaviedol dievča pod trámy. Triasla sa, ale očividne jej odľahlo, že sa môže skryť. Pod hornými doskami sa pozdĺžne tiahli ťažké podpery na oveľa hrubších nosníkoch, uložených priečne rovnako ako dosky. Nad nižšími trámami sa otvárali medzery, nie také veľké, aby sa do nich zmestil človek, ale dali sa tam zasunúť chodidlá alebo ruky.

„Chyť sa ma,“ povedal Dryden a pritisol si dievča na hrud'. Bez váhania poslúchla – promenáda sa už otriasala, dupot sa blížil.

Keď sa k nemu dievča pevne pritislo, natiahol ruku a končekmi prstov sa chytil jedného z nižších nosníkov – bol príliš široký, aby ho rukami obopol –, potom vyšvihol nohy a zakliesnil ich do medzery nad ďalším nosníkom, vzdialeným asi meter a pol. Vyrobil zo seba niečo ako závesné lôžko, dievča ležalo na ňom, a čo najtesnejšie sa pritisol k spodnej časti promenády. Akoby robil kľuk, ale naopak.

Hneď mu bolo jasné, že v tejto polohe dlho nevydrží. Všetko bolo zlé. Končekmi prstov sa nemal na obrovskom nosníku o čo zaprieť, a tak musel vyvíjať veľký tlak, aby sa udržal. O pár sekúnd ho pálili svaly na predlaktiach. Zároveň musel byť vystretý a polovicu svalov sťahoval spôsobom, na aký neboli stavané.

Dievča akoby to chápalo, a možno aj cítilo, ako sa mu chvejú svaly. Keď k nim dohrmeli kroky, priložilo mu ústa na ucho a zašepkalo: „Majú zbrane. Zabijú nás.“

O chvíľu sa cez medzery v promenáde prelialo svetlo bateriek. Muži došli na pobrežnú časť promenády a rozostavili sa pozdĺž nej.

Jeden prehovoril zvučným hlasom, nepochybne privyknutým rozkazovať.

„Prehľadajte pláž. Pozrite sa aj pod promenádu.“

Na dreve zadupotali podrážky, potom sťažka dopadli na neďaleké skaly. Dryden kútikom oka videl svetlá bateriek, no teraz práve mierili k moru. Dievča ho objalo pevnejšie a zaborilo si mu tvár do pleca; Drydenovi sa zdalo, že cíti, ako zatvorila oči. Bolesť vo svaloch už presiahla pálenie, ale to ho teraz netrápilo. Bolesť možno ignorovať a Dryden sa to naučil už dávno, no vedel, že v istom okamihu mu svaly jednoducho vypovedia poslušnosť. Sila vôle nemôže večne víťaziť nad fyzikou.

Podarilo sa mu zvrtnúť hlavu o pár stupňov k pláži. Lúče bateriek prehľadávali piesok, jeden potom zamieril pod promenádu. Dryden hľadel na dosky nad svojou tvárou a videl rozptýlené svetlo, keď žlté kužele prechádzali priamo pod ním. Keby bol niekto rý pátrač natoľko bystrý alebo podozrievavý, že by zasvietil o pol metra vyššie, bol by s nimi koniec. Dryden čakal na oslepujúcu žiaru, ktorá mu to oznámi.

Neprisla.

Svetlo zoslablo. Nastala tma. Dryden napočítal do desať a riskol ďalší pohľad na pláž. Prenasledovatelia sa presunuli na sever, cestou prehľadávali promenádu. Bez ohľadu na nebezpečenstvo nastala vhodná chvíľa zliezť a čo najtichšie zmiznúť. Každým okamihom rástlo nebezpečenstvo, že jednoducho spadne, a to žuchnutie by rozhodne nebolo tiché. Začal vysúvať chodidlá z medzery, no vtom ho zastavil akýsi zvuk.

Kroky. Sťažka, pomaly prechádzali hore po promenáde. Približovali sa z juhu, odkiaľ prišli aj prenasledovatelia. Dryden znehybnel. Muž na promenáde zastal priamo nad ním, Drydenovi sa zosypali na tvár zrnká piesku.

„Clay!“ zvolal muž. Bol to veliteľ. Ten so zvučným hlasom. Kým ostatní prehľadávali pláž, on zostal na promenáde.

Jeden z mužov na pláži, zrejme Clay, sa obrátil a rozbehol k nemu, po piesku poskakovalo svetlo baterky. Zastal na okraji promenády a pozrel na veliteľa. Keby v tej chvíli sklonil hlavu a zadíval sa rovno pred seba, uvidel by Drydena, ktorý bol od neho ani nie pol metra. Dryden sa neodvážil zdvihnúť hlavu – i ten najmen-

ší pohyb ho mohol prezradiť. Dúfal, že chvenie jeho svalov nevidieť tak jasne, ako ho cíti.

Dryden takmer vôbec nerozoznával Clayove črty. Bola to len silueta na pozadí čierneho oceánu a oblohy. Pár detailov vykrojil odraz svetla baterky: stredne dlhé vlasy, tmavé oblečenie, zbraň zavesená na pleci. Samopal – niečo ako MP-5 s ťažkým tlmičom.

Veliteľ hore na promenáde povedal: „Tu už nič nezmôžeme. Vráťte sa do dodávky, nastavte pokrytie všetkých policajných kanálov v rozpätí tridsiatich kilometrov. Zavolajte Cherninovi, nech sa zameria na mobily všetkých policajtov a federálnych agentov v okolí. Kľúčové slová sú *dievča* a *stratená*. A vyskúšajte aj výraz *psychiatrická liečebňa*.“

„Myslíte, že keď sa dá s niekým do reči, ten človek bude mať pocit, že ušla z blázinca?“ spýtal sa Clay.

Dryden cítil, ako sa mu končeky prstov šmýkajú na dreve vlhkom od hmly. Tu nepomôže nijaká námaha – o pár sekúnd sa už neudrží.

„Je to dosť možné,“ odvetil veliteľ.

Dryden sa končekmi prstov držal na piatich milimetroch. Cítil, ako sa táto plocha po každom nádychu scvrkáva.

„A čo ak aj tak stratíme stopu?“ pokračoval Clay.

Veliteľ sekundu mlčal. Potom vyhlásil: „Buď skončí pochovaná v štrkovisku ona, alebo my.“

Dryden napol svaly pred pádom, pokúšal sa predstaviť si, ako by sa dalo dopadnúť na chodidlá a ujsť aj s dievčaťom.

V tej chvíli pocítil, ako sa pohla. Nečujne zdvihla ruky z jeho hrude, načiahla sa mu ponad hlavu k trámu a čo najpevnejšie zovrela končeky jeho prstov. Postačila aj nevelká sila, akú dokázala vyvinúť – a zovretie vydržalo.

Vo virvare myšlienok, ktoré sa dožadovali Drydenovej pozornosti, na okamih vyhrala táto: *Ako to zistila?*

Clay si o chvíľu vložil baterku do vrecka, vyšplhal sa na promenádu a rozbehol sa smerom, odkiaľ skupina pôvodne prišla. Dryden čakal na odchod veliteľa, ten však ešte chvíľu postál, v tme

bolo počuť jeho dych. Potom sa zvrtol a vykročil na sever za ostatnými. Keď stíchli jeho kroky, Dryden konečne uvoľnil chodidlá z trámy a spustil sa dole. Krv mu zaplavila svaly ako ľadová voda. Dievčina na skalách nadobudla rovnováhu, naklonila sa a ponad jeho plece pozrela na pláž. Aj Dryden sa tam zadíval: prenasledovatelia boli od nich asi sto metrov.

Dievča smrklo. Dryden si uvedomil, že plače.

„Vďaka,“ zašepkala. Preskočil jej hlas. „Mrzí ma, že ste to pre mňa museli urobiť.“

Dryden mal tisíc otázok. Všetky mohli pár minút počkať.

Obrátil sa smerom do vnútrozemia a očami hľadal najlepšiu únikovú trasu. Medzi promenádou a pobrežnou cestou sa rozprestieral upokojujúci pás tmy. O jeden blok na sever sa zadné uličky El Sedera zahalené nocou tiahli do vnútrozemia. Mohli by sa širokým oblúkom dostať do jeho domu, ktorý stál o nejakých osemsto metrov severnejšie, rovno na pláži.

Dryden sa posledný raz presvedčil, že prenasledovatelia odchádzajú, potom vyviedol dievča spod promenády do vysokej trávy, čo rástla obďaleč.

2
Mlčky sa vzdľaľovali od mora. Bez slova prešli tri bloky po tmavých uliciach starej časti mesta. Dryden aj tu striehol na Claya, keďby sa náhodou vybral k dodávke tadiaľto – morská hmla nebola taká hustá, aby ich skryla. Momentálne sa však zdalo, že majú celé El Sedero len pre seba.

Dryden ticho prehovoril: „Kto je to? O čo tu ide? Videla si niečo dôležité? Si svedok?“

Nevedel si predstaviť, o čo iné by mohlo ísť.

Dievča pokrútilo hlavou. „Asi nie. Vlastne ani neviem.“

„Nevieš, či si bola niečoho svedkom?“

„Ide tu o viac,“ hlesla.

Stále jej preskakoval hlas, hoci plakať prestala už pred niekoľkými minútami.

„Ešte sa z toho môžete vyvliecť,“ dodala. „Už ste aj tak spravili viac než...“

„Nenechám ťa tu samu. Vezmem ťa niekam do bezpečia. Stále môžeme ísť na políciu, aj keď tí chlapi asi policajtov odpočúvajú.“

Dievča znovu pokrútilo hlavou, tentoraz dôraznejšie. „Nemôžeme.“

„Na niektorých policajných staniciach je aj teraz v noci stovka policajtov,“ pokračoval Dryden. „Budeš v bezpečí, aj keby sa hoci- kto dozvedel, že si tam.“

„Vy to nechápete.“

„Tak mi to vysvetli.“

Dievča zase chvíľu čušalo. Zadávalo sa na svoje bosé nohy, ako ticho kráčajú po betóne.

Dryden povedal: „Volám sa Sam. Sam Dryden.“

Dievča zdvihlo hlavu. „Rachel.“

„Rachel, určite si nepomyslím, že ti preskočilo. Videl som ich. Počul som ich. Nech ide o čokoľvek, môžeš mi dôverovať.“

Zahľadela sa naňho. Dryden možno niekedy stretol dieťa, ktoré vyzeralo tak zúfalo stratené, no nespomínal si kedy.

„Kde by si bola v bezpečí?“ vyzvedal. „Určite máš rodinu. Určite niekoho máš.“

„Neviem, či niekoho mám,“ odvetila. „Nepamätám sa.“

Vyzeralo to, že povie viac, no vtom ju prerušil rachot a preťal hmlu pred nimi. Rachel sa mykla a schmatla Drydena za rameno, ale obaja už pochopili, čo sa stalo. To len mačka zhodila na chodník kovové veko smetnej nádoby, keď v odpadkoch hľadala nejakú neviditeľnú korisť. Rachel sa upokojila, ale keď sa znovu pohli, stále Drydena držala za rameno.

„Pamätám si len posledné dva mesiace,“ dodala. „A vtedy som nemala nikoho.“

V hlase jej znelo vyčerpanie, aké by nemalo poznať nijaké dieťa. Pristalo by skôr vojakovi po dlhých mesiacoch, či skôr dlhých rokoch v boji. Také vyčerpanie, aké sa spája s prázdny pohľadom starých bojovníkov.

„Odkiaľ si dnes večer utekala?“ nevzdával sa Dryden. „Kde ťa začali naháňať?“

„Ušla som z miesta, kde ma držali v zajatí. Kde som bola celý čas, čo si pamätám. Dnes večer ma chceli zabiť. No zdrhla som im.“

Minuli mačku v smetnej nádobe. Prestala loviť a opatrne na nich pozrela, potom sa znovu pustila do hrabania. Dryden prekročil veko, čo mu ležalo v ceste, no vtom mu niečo zišlo na um. Prebehlo mu to po chrbte ako konččky prstov. Tá myšlienka ešte len nadobúdala tvar, a Rachel už zmeravela a vytreštila naňho oči, akoby reagovala na niečo v reči jeho tela.

Dryden na ňu pozrel, tá neprirodená vnímavosť ho zaskočila, potom to pustil z hlavy. Znovu sa sústredil na spadnuté veko.

„Musíme zísť z chodníka,“ povedal.

Spravil to, ešte než tá veta doznela. Zaviedol Rachel do tieňa najbližšieho domu a prešmykol sa dozadu. Zadné dvory dvoch susediacich radov domov tvorili niečo ako tunel, ktorý sa tiahol paralelne s ulicou. Dryden pridol do kroku, zamieril severne cez tunel, pevne rozhodnutý čo najviac sa vzdialiť od smetiaka.

„Prídu za tým zvukom, však?“ šepla Rachel.

„Áno.“

Len čo to vyslovil, už kdesi neďaleko zadupotali na betóne kroky. Strčil Rachel za krík a skrčil sa vedľa nej – ocitli sa schúlení medzi konárikmi a stenou domu. Dryden mal pomedzi krík a betón obmedzený výhľad na juh, odkiaľ prišli. O dva domy ďalej sa niečo mihlo. Uplynulo niekoľko sekúnd a topánky prenasledovateľa zastali na chodníku, z ktorého len pred chvíľou zmizli Dryden a Rachel. Ticho. Potom sa ozvalo pípnutie a syčanie komunikačného zariadenia. V nehybnom, hustom vzduchu Dryden jasne začul mužov hlas.

„Tridsaťšesť, severne od pozície tridsaťštvorky. Bez kontaktu.“

Z komunikačného zariadenia sa ozval hlas, skreslený, ale rovnako zrozumiteľný ako ten Clayov. „Príjem, tu je tridsaťštvorka, vraciam sa do dodávky.“

Ozval sa aj tretí hlas – Dryden spoznal veliteľa. „Tridsaťšestka,

pokračujte v prehľadávaní ulice. Myslíme si, že dievča sa vrátilo. Pri prehľadávaní pláže sme objavili stopu.“

„Prijem, čo ste našli?“ spýtal sa muž na chodníku.

„Mužskú peňaženku,“ odvetil veliteľ. „Pod promenádou, presne tam, kde sme stratili stopu.“

Dryden zavrel oči a vydýchol. Ani si to nepotreboval overiť – zadkom sa opieral o stenu domu a hneď vedel, čo mu v zadnom vrecku chýba. Aj tak si to overil. Peňaženka.

Veliteľ cez komunikačné zariadenie hovoril: „V piesku boli dva páry stôp, viedli od peňaženky do vnútrozemia, smerom k vašej pozícii. Celý tím sa presúva k vám. Skoordinujte sa s nimi a prehľadajte štvrt. Tridsaťštvorka, počkajte ma pri dodávke. Majiteľ peňaženky býva neďaleko odtiaľto, len severnejšie.“

3

Martin Gaul stál na súkromnom balkóne svojej kancelárie. V ruke držal telefón. Zvieral ho tak pevne, až počul, ako pod tlakom tlačučko praská sklo displeja.

Južný balkón na najvyššom poschodí budovy poskytoval výhľad na Los Angeles zo Sunset Boulevardu. Gaul sa zahľadel na nočné mesto – tisíce štvorcových kilometrov osvetlených mriežok, ktoré pretínali diaľnice ako žily optických káblov nejakej elektronickej formy života.

Zavrel oči a pokúsil sa spomaliť dýchanie. Pokúsil sa potlačiť nervozitu, ktorá sa ho zmocnila pred tromi minútami po tom telefonáte.

Currenov tím stratil to dievča.

Gaul sa odvrátil od zábradlia. Pristúpil k stolu pri posuvných dverách, položil naň telefón a silou vôle ho nútil, aby znovu zazvonil, tentoraz so správou, že je všetko vybavené. Ešte chvíľu naň cival, potom sa vrátil k výhľadu.

V ústach cítil pachuť tlejúceho strachu a napätia. Presne toto už raz zažil, bolo to pred tridsiatimi rokmi v lete medzi vysokou ško-

lou a službou v armáde, keď býval v Bostone. Vybral sa s kamarátmi na zápas Red Sox a potom sa zastavili v bare pri štadióne. Po viacerých vypitých pohárikoch vyšiel von sám a matne si uvedomoval, že jeho kamaráti už odišli. Bolo tam dievča, s ktorým sa celkom spriatelili, ale potom odišla bez rozlúčky, a to ho našťavalo. Pamätal si, ako sa vonku túlal, nazdával sa, že kráča k autobusovej zastávke, napokon sa oveľa neskôr ocitol pri rieke neďaleko Harvardovho mosta. Hľadal miesto, kde by sa vymočil, a vtom sa to stalo.

Neskôr si nevedel presne spomenúť, ako sa to začalo. Bol tam nejaký chlap. Vtedy si myslel, že je to bezdomovec. Možno ďalší opilec na ťahu z baru. Pohádali sa. Možno to začal Gaul – už si to dokázal pripustiť. Napokon, bol v takej nálade. V takej nálade už začal veľa hádok a nedal ľuďom inú možnosť, len aby mu oponovali.

Vtedy to však bolo viac ako hádka. Sácali sa a bili. Jeden jeho úder dopadol presne, zhodil chlapa na breh rieky a Gaul sa odtiaľ rýchlo odpratal. Až neskôr, po desiatich minútach a o desať blokov ďalej mu zišlo na um, či ten chlap náhodou nepristál hlavou vo vode. Jasné, niečo šplechlo, ale v tej chvíli tomu nevenoval pozornosť. Autobusom sa odviezol domov, hodinu len ležal a presviedčal sa, že si to šplechnutie vybájil – veď myseľ si dokáže vybájiť hocičo, aby prifarbila svoje bežné obavy.

Svitol deň a napoludnie sa to objavilo v správach. V rieke Charles sa našiel mŕtvy vysokoškólák, existuje podozrenie na cudzie zavinenie, polícia žiada o pomoc. Gaulovi myseľ zaplavili otázky. Čo ak...? Čo ak...? Okolo koľkých bezpečnostných kamier prešiel smerom k rieke a potom od rieky? Koľko taxikárov, vyhadzovačov a šoférov nočných liniek ho tam zazrelo a môžu ho opísať polícii?

Celé leto cítil v ústach rovnakú pachuť ako teraz. Akoby sa človeku v hrdle tvorila nejaká látka, keď má veľký problém a nemôže s ním robiť nič, len čakať.

Zazvonil telefón. Skočil po ňom, akoby to bola korisť.

„Povedzte mi, že ste ju dostali,“ ozval sa.

„Väčšinu tímu som poslal prehľadávať okolie,“ odvetil Curren.

„Ozví sa, keď niečo nájdú. S Clayom sme teraz v dome Sama Drydena. Nie je tu.“

„Dúfam, že tam na vás nie je vidieť. Ak sa aj s dievčaťom vybral domov...“

„Nebojte sa, nezbadajú nás. Okná sú zastreté. Nezažali sme ďalšie svetlá. Ale nemyslím, že tí dvaja prídu. Už by tu boli. Možno si Dryden všimol, že nemá peňaženku, a zľakol sa.“

„Ak jej pomáha, čo to pre nás znamená?“

„Povedal by som, že máme problém.“

Gaul pocítil, ako mu za uchom, tesne pod rámom okuliarov, pulzuje žilka. „Tak si to vypočujme,“ vydýchol.

Curren odrecitoval Drydenov stručný životopis, určite ho čítal z elektronického zariadenia. „Sam Dryden. Hneď po strednej škole nastúpil do armády, bol u rangerov, potom tri roky v Delta Force. Absolvoval všeobecný výcvik: pilotovanie vrtuľníka, zoskoky padákom a podobne. Potom odišiel z Delta Force a nasledujúcich šesť rokov je v zázname čierne miesto.“

„Čierna neexistuje,“ vyhlásil Gaul.

„K tomu sa neviem vyjadriť. Oficiálne od dvadsiatich štyroch rokov až do tridsiatky zmizol z povrchu zemského. Keď sa znovu objavil, už nebol v armáde a býval tu v El Sedere. Ako tridsaťjedenročný sa oženil, narodilo sa mu dieťa, začal študovať, aby mohol učiť. Po roku mu manželka a dieťa zahynuli pri autonehode a vykašlal sa na štúdium. Odvtedy ubehlo päť rokov. Spis je odvtedy veľmi tenký. Nejaké príjmy mu idú zo súkromnej bezpečnostnej práce, robí konzultanta pre malé firmy. Nič zvláštne.“

Gaul odpovedal až po chvíli. Voľnou rukou zvieral zábradlie balkóna. Pred sebou ostro a jasne videl neónovú tundru mesta. Kým Curren rozprával, ani raz nežmurkol.

„Pane?“ ozval sa Curren.

Takže tá malá je preč a pravdepodobne jej pomáha človek, ktorý má ešte lepší výcvik ako Curren. Stačia dva telefonáty a Gaul do polhodiny získa prístup k začiernenej časti Drydenovho spisu – spravil by to hneď po tomto rozhovore, ale na detailoch teraz nezáleží. To, že Dryden robil niečo, čo bolo potrebné začieniť,

znamenal, že má obdivuhodné schopnosti a zručnosti, hoci ich už pár rokov nevyužíva.

„Prehľadajte celý dom,“ vyštekol Gaul. „Všetky mená, všetky mailové adresy, všetko hodte do systému.“

„Už na tom maká Clay.“

„Pomôžte mu,“ ukončil hovor Gaul.

Vybavil niekoľko telefonátov, aby jeho ľudia začali pracovať na Drydenovom spise, potom vytočil ďalšie číslo. Hlas, čo sa mu ozval, znel drsne a zachrípnuto. Jeho majiteľ už zrejme nespál – vo Washingtone bolo po šiestej ráno –, ale pravdepodobne nebol hore dlhšie ako zopár minút.

„Prepáčte, že vás vyrušujem,“ začal Gaul.

„Čo potrebujete?“

Gaul už dlho obdivoval jeho priamosť. Satirické televízne programy ho nepochopili, zobrazovali ho ako milého blázna. On pri tom pred mikrofónom len nebol vo svojej koži.

Gaul ho deväťdesiat sekúnd informoval bez prikrášľovania. Keď dohovoril, na druhom konci linky nadhlo zavládlo ticho. Potom čosi šplechlo v pohári. Gaul vedel, že to nie je voda – dokonca ani v tejto skorej rannej hodine.

„Potrebujem satelitné pokrytie,“ pokračoval Gaul. „Potrebujem Mirandy, celú sústavu. Potrebujem nad nimi plnú právomoc, výnimku z predpisov ministerstva pre vnútornú bezpečnosť a ministerstva obrany, a musí to tak zostať, kým sa nevyjadrim inak.“

Muž na druhom konci vzdychol. Niečo blízko pri ňom – možno pohovka – zavrzgalo a potom stíchlo.

„Musím to posunúť vyššie,“ povedal muž.

Gaul sa nespýtal, koľko mu to potrvá. Tento človek toho nad sebou veľa nemal.

„Zavolám vám,“ dodal muž. „O pätnásť minút.“

4

Dryden pozeral cez konáre okrasnej borievky, čo rástla na kraji parčíka. S Rachel prešli len tri bloky od dvora, kde sa najprv ukry-

li. Stále sa nachádzali hlboko v zadných uličkách El Sedera a všade okolo nich sa rojili prenasledovatelia.

Do šesťdesiatich sekúnd od poslednej komunikácie prenikli aj ostatní muži do štvrte ako tieň. Keď sa rozhodli postupovať ticho, išlo im to. Zároveň vypli baterky, takže sa oveľa ťažšie určovala ich poloha. Vždy keď Dryden prevádzal Rachel z jedného úkrytu do druhého, najprv minimálne minútu skúmal otvorené priestranstvo. Aj tak mali šťastie, že sa dostali až sem – títo ľudia mali za sebou elitný výcvik. Dryden to spoznal podľa toho, ako sa pohybovali. Bez zbytočných gest, celkom nenápadne. Aj jemu pred mnohými rokmi vstúpili rovnaké zásady.

Skúmal park. Jedna strana susedila s radom zadných dvorov, druhá s ulicou. Náhle sa asi štyridsať metrov od neho, v priestore medzi preliezačkami a hojdačkou, mihla silueta.

Dryden sa sústredil na susedné domy. Stáli východne od miesta, kde sa s Rachel ukrýval – vo vnútrozemí, ďalej od mora. Ak sa dalo vôbec hovoriť o nejakom pláne, mal v úmysle pohybovať sa týmto smerom a dostať sa do rozsiahlej obchodnej oblasti na druhej strane medzištátnej diaľnice. Tá časť mesta bola aspoň oveľa väčšia, boli tam výklady, sklady a priemyselné parcely. Ľahšie sa tam skrývalo. Ťažšie sa tam hľadalo. Potom už plán rozvinie ďalej.

Muž v parku sa prešmykol na ulicu, prešiel cez ňu a zmizol v tienoch medzi domami na druhej strane. Dryden sa znovu obrátil opačným smerom, pozoroval otvorené priestranstvo medzi borievkovým kríkom a domami na východnej strane. S Rachel budú musieť prekonať asi dvadsať metrov. Väčšiu časť priestranstva zahaľovala tma, ale nedalo sa tam skryť. Len čo vyrazia, zbadá ich každý, kto sa tam pozrie.

Posledný raz sa zahľadel na ulicu a dvory. Nijaký pohyb. Nevidel nikoho. Už držal Rachel za ruku a ukázal hlavou smer, ktorým pobežia. Prikývla, bála sa, ale bola pripravená. Dryden napol svaly a už-už sa pohol, keď mu ostro stisla ruku, bol to kĺčovitý pohyb, ktorý mohol byť len varovaním. Ani na ňu nepozrel. Vôbec sa nepohol. Znehybnel a čo najtichšie dýchal ústami.

O tri sekundy prešiel popred borievkový krík muž, ani nie tri